

# Tempels voor de sport



De Domkerk in Utrecht, de Sint Bavo in Haarlem, de Sint Jan in 's-Hertogenbosch, de Sint-Pieter in Rome en Saint Paul's Cathedral in Londen.

Slechts weinigen nemen de

moeite om een van deze plaatsen te bezoeken zonder ook een van de genoemde kerken te bezoeken. Oude kerken behoren tot het cultureel erfgoed van een stad. Ze trekken toeristen, doen oude geschiedenis herleven, verschaffen identiteit aan een plaats en vormen met hun beeldbepalende architectuur een oriëntatiepunt voor bezoekers en omwonenden. Zelfs kerken die niet zo heel bijzonder zijn, doen nog vaak dienst, zoals voor hoger opgeleiden die wellicht niet meer naar de kerk gaan, maar er wel graag in wonen of werken.

Van hun reguliere gebruik, het kerkbezoek, moeten de kerken het al lang niet meer hebben. Die functie is overgenomen door de sport. Hoewel minder verbonden met de wezenlijke vragen van het leven dan de kerk, biedt het bijwonen van sportwedstrijden mensen wel de gelegenheid om, zonder dat daar veel meer voor nodig is dan aanwezig te zijn, je deel te voelen van een groter geheel. Stadions zijn de nieuwe kerken. Er wordt in aanbeden, verzucht, beleefd en gedeeld. En zoals niemand zich nu nog afvraagt wat een kerk heeft gekost, zo moeten we ons denk ik ook nu niet te veel laten leiden door de vraag welke investeringen een stadion vergt. Meer dan 700 jaar na haar bouw is de Domkerk nog altijd niet afgeschreven. Daar kan geen MKBA-rapport tegenop. Laat de vraag dus niet zozeer zijn wat een stadion kost, maar vooral hoe we stadions zo inrichten dat ze duurzaam een maatschappelijke functie vervullen. En eventueel hoe we een en ander financieren. Want als kerkleden meebetaalden aan hun '*places of worship*', is het dan vreemd om van sportvereerders te vragen om mee betalen aan hun tempels?

**Koen Breedveld**  
**Directeur WJH Mulier Instituut**